ס"ל כו'. כיון דאיתרבו הנך מינייהו לענין איסור שחיטה איתרבו נמי אלבא חודין שנשחשו בעזרה לאו דאורייתא. וא"ת הא משמע

קעה א ב מיי' פ"ב מהל' שחיטה הל' ב סמג

:עשין סג

קעם ג מיי׳ פ״ו מהל׳ ע״ו

קעם ג מייי פין מאני כב סל' ט סמג לאוין כב טוש"ע י"ד סי' קמד סעיף א:

קפ ד מיי׳ פ״ו מהל׳ שמיטה

קפב ו מיי׳ פ״ה מהל׳ אישות

קפר חטי מיי שם הלכה

הלכה ה:

יובל הלי ו: ויובל הלי ו: קפא ה מיי שם הלי ז

בבנ ז מיי שם הלי ג:

נח.

ל) פסחים כב, ב) ופסחים נג. כג: מיר כט.] ב"ק עב., ג) תמורה לג: חולין פה:, ד) [עמ"ש בגליון עירובין סא: על מלת פלגאה וע' פרש"י דהכא ודהתס], ד) [בכת"י נוסף: דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה], משף: זמנת שמישט שמיניה], ראויה לא שמה שחיטה], 1) חולין פה:, 1) ע"ז נד: [חולין קת. תמורה ל:], ה) [לעיל כד. וש"כ], ט) ע"ז נד: סוכה מ:, י) שביעית פ"ח מ"ז סוכה מ: [ע"ז נד: בכורות ט:], כ) ל"ל והיית חרם כמוהו וכתיב התם כו'. רש"א [וכן הוא בילקוט פ' בהר ודלא כרש"ל וכן יש להגיה כאן בתום' ד"ה ושני כתובין כר], () [לעיל נג. בכורות כט.], מ) מחחים מו: ב"מ יא: נדרים ס) פסמים נוו ביינו יתו. נדיים פד: חולין קלא:, נ) [עיין תוס׳ פסחים כב ע״א ד״ה חולין . ותום׳ ב״ה עב ע״ב ד״ה דאיז. ומוט" ב"ק עב ע"ב ד"ם דמין, **ע**) כן ס) [חולין פה ע"ב, ע"ש], **ע**) כן הגי רש"ל וח"מ הגי ואפשר בקבורה [ובדפ"ר: ואפר. ועיין הערות לרש"ל], פי [עיין פסחים כד ע"א], (3) [עיי חולין פה: ובתוס' שם ד"ה היינו דגורינן], ק) [שם ו ע"ב ד"ה משש], ר) [וע"ע תוס' חוליו ד ע"ב סוד"ה מותרו. לד:], פ) ושם ד"ה משום], ל) [בדפו"ר: והיית חרם כמוהו שמע מינה. וכנ"ל. ולפנינו הוגה בטעות ובשיבוש ע"פ מה שנראה למגיה מהרש"ל. ועיין ריטב"א וחוס' הרא"ש], ב) [כאן לריך להגיה ע"פ רש"ל כי חרם הוא, ולמהרש"א

הגהות הב"ח

ד) [יתכן דל"ל מישראל], ה) [כל

זה בבכורות כז ע"אז, ו) ונדל"ל

ים בכפורות כו ע מן, זי [מדי ע שהרים], זי [וכ"ה בכת"י וכ"ה ברש"ל], **ח**) [וכ"ה ברש"ל],

(A) גמ' שכן מין ז) הכשר ומנין: (ב) שם במשנה ובאפר (חטאת) תו"מ ונ"ב ק"א פרה ח):

מוסף רש"י ואי אתה משליך חולין שנשחטו בעזרה. ומשוס דחין מפולש נהן לחו נהדיח באכילה, אינטריך למילף להו איסור הנאה מהכא, והכי משמע אותו שנאסר משום חוץ למחינה אתה משליך לכלב, דהא מהאי קרא ובשר בשדה טריפה נפקא לן איסור מחינה בגון הושיט העובר את ידו בשנת שמיטה, בפרק במתה משתים, בפרק במתה מתקשה לילד (חודין מח.). אבל יש לך אחר הנאסר משיכו משום מתילה ואי אתה משליכו לכלב ואיזה זה זה חולין שנשחטו בעזרה (פטחים כב.). חולין שנשחטו בעזרה. דאסירי בהנאה, לאו דאורייתא (שם). ר"ש אומר חולין שנשחטו בעזרה ישרפו. משום למיחלפי נהו קדשים שלירע נהו פסול, דלי חמר יקברו, כיון דלא מוכחא מילתא אי חולין הוו אי קדשים, אמו למימר נמי קדשים שאירע בהן פסול טומאה או פסול נותר יקברו וקי"ל בפסחים בפ"ב (כד.) בקדש באש תשרף, לימד נשלפה (תמורה לג:). וכן חיה

עובר שהוליא את ידו בשחיטת אמו ילפינן לה (חולין דף סח.) מהאי קרא לאיסורא ובשר בשדה כגון שיצא בשר חוץ למחילתו בגלוי כשדה שאין לו מחיצה הרי הוא כטרפה ולא תאכלו ומיעט בסיפיה לכלב תשליכון אותו למעוטי חולין שנשחטו בעזרה ודריש הכי אותו הוא דנאסר ביניאת מחינה ולכלב תשליכון אותו דמותר בהנאה ולא חולין שנשחטו בעורה הנאסרין ע"י כניסת מחילה דאסורין אף בהנאה: תניא המקדש בפטר חמור כו'. ברייתא היא: רבי שמעון אומר מקודשת. בפטר חמור מחיים ר׳ שמעון לטעמיה דאמר לעיל (דף מ:) מותר בהנאה: ובבשר בחלב. רבי שמעון לטעמיה דאמר לעיל (שם) ומותר בהנאה: ובחולין בעורה. קסבר איסורו לאו דאורייתא לא איסור שחיטתו ולא איסור הנאתום ולא דריש בריחוק מקום הכי אלא מדרבנן דילמא אתי למימר קדשים שנפסלו לחחר שחיטה הו שלח מרק דמן וקא מתהני מינייהו ואתי ליהנות מקדשים שלא נזרק דמןש: ישרפו. ולא סגי להו בקבורה אלמא איסורו מן התורה דאי מדרבנן מי מחמרינן כולי האי נהי דבבהמה גזור אטו פסולי המוקדשין דלא נימרו קדשים פסולין נקברים אלא חיה אי עיקר איסור דידה לאו דאורייתא מהיכא תיתי הא ליכא למיגזר אטו קדשים ולמה היא בשריפה שואפילו בקבורה אלא ודאי איסורן מן התורה ושריפתן מדברי סופרים בבהמה גזור דילמא אתי למימר קדשים פסולין לקבורה והתורה אמרה ישרפום ובחיה נמי גזרו שלא תחלוק בדין חולין שנשחטו בעזרה שהשוו חכמים דבריהן בכל מקום שלא יפקפקו בהם³⁾ : **פלגא**. קנטרן רגיל לחלוק על חביריו: הכח במחי עסקינן. דחמר רבי שמעון מקודשת שנמלחת טריפה ור' שמעון לטעמיה דאמר לענין כיסוי הדם (חולין דף פה.) ואותו ואת בנו (שם דף פ.) ותשלותי ארבעה וחמשה (ב"ק דף עא.) שחיטה שאינה ראויה לאכילה לא שמיה שחיטה וכל חיוב ואיסור הבא ע"י שחיטה אינו חל עליה הילכך איסור חולין הללו ע"י שחיטה בא עליה והא לאו שחיטה היא: את הטריפה. טריפה הניכרת: מנלן. דלא תפסי דמייהו: שחתה מהייה גרסינן: ילח בשר. מקדושת שביעית דבפירות גופייהו כתיב בו תהיה בהווייתו תהא אבל חילופיהם הן יולאין לחולין: ופירי עלמו. הפירי הראשון אסור לאחר הביעור

הנאה זו דקסבר טובת הנאה ממון: גבל' אינה ממון. לקדש בו האשה: כמי שהורמו דמיין. הואיל ועומדת לתרום ונגמרה מלאכתו לכך חכה הכהן בחייו בתרומה שבו שלא הוטל עליו אלא להפרישה ולקיימה לעצמו אף יורש זה יפרישנה וימכרנה לכהנים וכן היא תמכרנה. והוא הדין נמי דמצי לאוקמה בתרומה שנפלה לו מבית אבי אמו כהן אלא הא קשיא ליה א"כ מאי קמ"ל מתניתין פשיטא דמקודשת: שנשחטה בעזרה. לס סיל דהקדש בדק הבית כיון דאין קדושת מובח חלה עליה כחולין היא, אי נמי אם חולין היא וקמ"ל דאע"ג דליכא למיגזר משום דלא ליקבור קדשים פסולין, דהא כולי עלמא ידעי דחיה במוקדשים ליכא ולא אחי לחלופי אפילו הכי חשרף (שם), אש"ג דכולי עלמא ידעי דלאו קדשים נינהו (חודין פה), השוחט את הטריפה. כגון נחסכו רגליה טריפות הניכר, וכן השוחט וגמצאת טריפה. בבני מעיין (שם). ר"ש מתיר בהנאה. דשמיטה שאינה ראויה לאו שמה שחיטה ולא קרינא בהו חולין שנשחטו בעורה, דוביחה כמיב בהו, כי ירחק ר"ש מתרי הרגמה. דמחיטה שלינה לאיה לאו שנה שחיטה ולל קרינל בנה וחלין שנשמטו בעודה, דביהה כתיב בה, כי ירחק וחדמה ברישה בי ורוב שב ברוב הבאים באחד. לתפוס דמיהן בליוסון לע"ש שהן לסוכיין בכל מקום שהן (ע"ד וד"). וכל שני כתובים הבאים באחד. למפוס דמיהן בליוסון לע"ש שהן לסוכיין בכל מקום שהן (ע"ד וד"). וכל שני כתבים הלאדן ולא ילפא מתכביה ש"מ דוקא הני קאמר (פטחים מה). הא דאמרן. והיית תרס כתוהו (ע"ד וד"). מה קודש תופס את דמיו. דכתי ופדה בערכך (שם) פריה כתיב ביה, שזה יולא זה ככם תחמיו, יולא הקדע לחלין ונכנסין הדמים חמים להיה בערכך (שם) פריה כתיב ביה, שזה וגא לזה ובל לזה והדמים כנסין לרשות התוכר מובה בה). מלכלין קודם הציער, קודם שיכלה לחיה מן השדה אחרו בשרעית. בעת הכיער, קודם שיכלה לחיה מן השדה אחרו המין שתר ביותר בעת הלא תפים בשביעית. להתבער ופירר עצמו. שרל בערעת שבא אלו תכתו בל מקום בכירות עלתן (סובה מ). אהרון אחרון בתפם בשביעית. להתבער ופירר עצמו. שרל בעיעת שבא אלו תכתו בל מקום שהוא אסור. בעת של וויל ובליו לווי בצמו. שרל לנהוג בעלנו חול ללל שה ביותר של היותר בעלמו חול ללל שור להברו של לווי להברו מול הלווי בעלם הלווי בעלם הלווי בלווי הלווי בעלם הלווי בעלמו הלווי להנוי הרבונה בון. כאל יה הלאטו למוי לוויה מוי שלוו הובה הצאר בבר חוטו לתניה ברבונה בון. האליל לווי להברו מילו הלווי לוויה מובה הצאר בבר חוטו לתניא ברבונה בון. האליל לווי להברו מילו הלנו של הלווים למנים בבונית שלו הווה הם שבה בלה הווים לתניה ברבונה בון. האליל הלווים בלווים הלאור להברו מילו הלווים למנים בלווים בלו

הזרוע והלחיים והקיבה: ואפילו הוא

ישראל. והא ס"ד אע"פ שאין לו בכל

שלח יצח מקדושתו: מדתבר׳ ובמסנות.

הראוים ליקרב מנין לרבות בעלי מומין מרבה אני בעלי מומין שכן מין 🐠 המכשיר ומנין לרבות את החיה מרבה אני את החיה שהיא בשחימה כבהמה מנין לרבות את העופות ת"ל ושחמו ושחמ אותו ושחמ אותו יכול לא ישחום ואם שחם ישליכנו לפני כלבים תלמוד לומר ילכלב תשליכון אותו אותו אתה משליך לכלב אואי אתה שמשליך חולין שנשחמו בעזרה אשכחינהו מר יהודה לרב יוסף ולרב שמואל בריה דרבה בר בר חנה דהוו קיימי אפיתחא דבי רבה אמר להו תניא המקדש בפטר חמור בבשר בחלב ובחולין שנשחטו בעזרה ר' שמעון אומר מקודשת וחכ"א אינה מקורשת אלמא יחולין שנשחמו בעזרה לר' שמעון לאו דאורייתא יורמינהו ר"ש אומר חולין שנשחמו בעזרה ישרפו וכן חיה שנשחמה בעזרה אישתיקו אתו לקמיה דרבה אמר להו יפלגא אוקמינכי הב"ע כגוו שנשחטה ונמצאת טריפה ור"ש לטעמיה ידתניא השוחם את המריפה וכן השוחם ונמצאת מריפה זה וזה חולין בעזרה ר"ש מתיר בהנאה וחכמים אוסרים: מכרן וקידש בדמיהן מקודשת: מגלן מדגלי רחמנא בעבודת כוכבים יוהיית חרם כמוהו "כל ישאתה מהייה הימנה הרי הוא כמוהו מכלל דכל איסורים שבתורה שרו ונילף מינה משום דהוה עבודת כוכבים ושביעית

לענין אכילה כתמימים: ואי אתה משליך לכלב וכו'. והכי משתמעי

חולין מיניה דאילו האי קרא מיירי בבשר היולא חוץ ממחילתו כגון

שני כתובים הבאים כאחד יוכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין עבודת כוכבים הא דאמרן שביעית מאי היא ניובל היא קודש תהיה לכם שמה קודש תופם את דמיו יאף שביעית תופסת דמיה אי מה קודש תופס את דמיו ויוצא לחולין אף שביעית תופסת דמיה ויוצאה לחולין תלמוד לומר תהיה

בהוייתה תהא הכיצד לקח בפירות שביעית

בשר אלו ואלו מתבערים בשביעית בבשר דגים יצא בשר נכנסו דגים

אחרון כיצד אחרון ברגים עמן יצא יין ביין ביין נכנס וכנס דגים או ברגים יין ברגים ביין ביין ביין ביין ביין ביין אחרון

אחרון נתפם בשביעית ופירי עצמו אסור הניחא למאן דאמר אין מלמדין אלא למאן דאמר מלמדין מאי איכא למימר מיעומי כתיבי כתיב הכא סכי חרם הוא וכתיב התם יובל היא היא אין מידי אחרינא לא: **בותני** סיהמקדש

בתרומות ובמעשרות ובמתנות יובמי חמאת ובאפר וי חמאת הרי זו מקודשת

ואפילו ישראל: גב" אמר עולא יימובת הנאה אינה ממון איתיביה רבי אבא

לעולא המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות במי חמאת ובאפר פרה הרי זו מקודשת ואפילו ישראל א"ל יהכא בישראל שנפלו לו מבלים מבית אבי

אמו כהן וקא סבר 'מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין בעא מיניה ר' חייא

בר אבין מרב הונא שמובת הנאה ממון או אינה ממון אמר ליה תניתוה המקדש

בתרומות ובמעשרות ובמתנות במי חמאת ובאפר פרה הרי זו מקודשת ואפילו

ישראל א"ל ולאו אוקימנא בישראל שנפלו לו מבלים מבית אבי אמו כהן

חוששין לקדושין וי"ל דהתם איכא מיהא שעות דאורייתא לפי מה שפי׳ ר״ת ש התם א אבל הכא ליכא אלא איסורא דרבנן ולפי׳ הקונטרס נמי לא קשה מידי למסקנא דהא אפילו לר"ש אינה מקודשתי : וכן חיה שנשחמה בעזרה. וע"כ דאורייתא נשרפים כדמוכח פרק כיסוי הדסב (חולין דף פה:) דקאמר התם אח"ב דחולין שנשחטו בעורה דאורייתא היינו לגזרינן חיה אטו בהמה וניחא מה דקאמר וכן חיה אלא אי אמרת לאו דאורייתא מאי וכן חיה היא גופה אינה אלא דרבנן ואנן נגזור: ושבי כתובים הבאים כאחד אין מלמדין. תיתה היכי הוו ב' כתובים הבאים כאחד הא לא אתי שביעית מעבודת כוכבים דחיכא למיפרך מה לעבודת כוכבים שכן אסורה בהנאה וי"ל מ"מ נכתוב שביעית וניתי עבודת כוכבים מינה וכהאי גוונא מיקרי שפיר ב' כתובים הבאין כאחד בכמה דוכתי ש ולא בעינן שיהא כל אחד יכול ללמוד וא״ת אכתי אי לא כתיב עבודת כוכבים לא הוה ידעינן דינא דעבודת כוכבים משביעית שהרי אינם שוים דשביעית אחרון אחרון נתפס והראשונים יוצאים לחולין ובעבודת כוכבים (ע"ו דף נד:ם) איכא למאן דאמר חליפין וחליפי חליפין אסורין ואפילו למאן דאמר חליפי חליפין מותרים אכתי לא הוי כשביעית שהחתרוז נתפם וי"ל מדכתיב (דברים ז) לי חרם הוא דמשמע מינה דלדרשא (ה אתא לומר דעבודת כוכבים ושביעית הוו ב' כתובים הבאים כאחד דליכא למימר דאינטריך לגופיה לאשמועינן דחליפי חליפין מותרים דהא ידעינן

מדכתיב (שם) כי כמוהו דמשמע שאינו

עושה כיולא בו אלא פעם אחת ג:

מימיוו

דאיכא איסורא דרבנן דהכי משמע לישנא וא"כ היאך

מקדש בהן והאמר רב בפ"ק דפסחים (דף ז.) דהמקדש מו' שעות

ולמעלה ואפילו בחיטי קרדנייתא דאינם אסורים אלא מדרבנן אין

תורה אור השלם

 וְאַנְשֵׁי לֶדֶשׁ תִּהְיוּן לִי וּבְשָׁר בַּשְּדֶה טְרַפְּה לֹא תֹאבֵלוּ לַבֶּלֶב תַּשְׁלְכוּן שמוח כר ל אֹחוֹי: . 2. וְלֹא תָבִיא תוֹעֵבָה אֶל ביתר והיית חרם כמהו שקץ ַתְּשְׁקְצָנוּ וְתַעֵב הְתַעֲבֶנוּ כִּי הֵרֶם הוּא: דברים ז כו נ. כִּי יוֹבֵל הָוֹא לְדֵשׁ תָּהְיֵה 3. כִּי יוֹבֵל הָוֹא לָכֶם מִן הַשְּׂדֶה תֹאבְלוּ אֶת

מוסף תוספות

א. דמשש שעות ולמעלה א. ומשש שעות ולמעלה היינו סוף שש דהוי דאורייתא כדדריש בריש פסחים ולא כמו שפרש"י מתחילת שש ולמעלה דלישנא שש משמע מסוף שש. תוס' הרח"ש. בו ע" מוס' שם ל"ה היינו ב. ע" מוס' שם ד"ה היינו דגורינן בביאור הגמ' דשם. וכן ע" מוס' הרא"ש כאן. הריטב"א מתרץ למ"ד דע"ו חלופיה וחלופי חליפיה. ואיכא למימר דהא כתב רחמנא בע"ז כי חרם הוא שאינו יוצא לחולין לעולם נמי והיית חרם כמוהו שתופס כל חליפיו לאיסור והוא עומד באיסורו ונהי דאצטריך למיכתב והיית חרם כמוהו לאסור כל חליפיו לא הוה מיצטריך למיכתב כי חרם הוא לומר שתופס את דמיו ואינו יוצא לחוליז דהא משביעית הוה יליף שפיר הילכך לגבי הא הוו ע"ז ושביעית שני כתובים

תום' ר"י הזקן

אותו. דייק דאיירי בכשר היוצא חוץ למחיצתו כגון עובר שהוציא את ידו בשחיטת אמו כדדרשינן בחולין [סח, א], והנאסר ביציאת חוץ אתה משליך לכלב (אבל) שמותר בהנאה. אסור בהנאה. יצא בשר. ג) מוחרות בשביעית. והפרי הראשון אסור לאחר הבעור. מתנות. הזרוע והלחיים והקיבה. אפילו ישראל. אפילו הוא ישראל. נמ'. טובת הנאה. דבר מועט שאם אמר ישראל לחברו תז . לך כך וכך רשאי הישראל ליקח והוא יעשה בדבר מועט ליקוד הוא יעשה בובו מועט שהרי חייב הוא ליתנו לכהן. ודוקא ד) ישראל אבל מכהן , עצמו אסור מפני מראית העיז. בבית הגרנות, ס והכי איתא כאן בירושלמי. וקאמר עולא

יין..... שאצ"פ שיש לישראל טובת הנאה בתרומתו שהאשה יש לה אותה טובת הנאה, אינה מקודשת שלא נתן לה מעות. מקודשת. וקס"ד בתרומה שהפריש תרומה לכהן. כמו שהורמו. ושלו הם ומוכרה לכהן שהרי יוכה בהן מורישו כאילו הורמו, הואיל ונגמרה מלאכתן ועומדת לתרום הרי הוא כאילו הפרישה אבי אמו בחיי אביו ומעכבה לעצמו שכל כהן חייב להפריש תרומה מגרנו שהרי אסור הוא בטבל כישראל ומעכבה לעצמו, ואף יורש זה יפרישנה וימכרנה, וכן היא תמכרנה וממון נתן לה. והוא חדין דהוה מצי לאוקומא בשנפלה לו תרומה מבית אבי אמו כהן, אלא לא רוצה לאוקומה הכי, דאם כן קשיא ליה מאי קמ"ל פשיטא, ואוקמה בטבלין, ואשמעינן מתנ" דכמי 0 שהורם המוריש התרומה דמי, דאי לאו כמו שהורמו לא זכה מורישו במתנות וחייב היורש ליתנם לכהן. ומסתברא דהלכתא כעולא, ואע"ג דאמר רבא פרק בתרא דנדרים [פד, ב] לגבי מודר דטובת הנאה ממון, לא פליג אדעולא, דהתם איירי במודר דאפילו ויתור אסור בו [כל שכן] באלו (הויתור הוא) [דהוי] ממון גמור, אבל עולא מיירי בדבר שצריך ממון כגון קדושי אשה דטובת הנאה אינה ממון. אבל כהן שקדש בתרומה מקודשת ואפילו היא ישראלית שהרי היא מוכרת אותם לכהן. (ובכתובות פ״ה) [ובבכורות פ״א יא, א] נמי א״ר נחמן דמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין ובמכות פרק אלו הן הלוקין (כ, א) נמי אסיק רבא דכמי שהורמו דמי לכל דבר שהוא מן התורה, דקאמר מחיצה לאכול דאורייתא וכוי, כדאיתא התם, וכן פסק הר"ם (אישות פ"ה ה"ו).

קדושת שביעית עליו (סובה בה). טובת הגאה. דבר מועט דמניא (בכורות בו), רשאי ישראל לומר להזכרו הילך סלע ותן כל מרומומיך לכן במי כהן, והיינו טובת הנאה שיש לו לישראל שרשאי לתתה לכל כהן שירלה (פסחים בו: ובעי־זו חודין קלא:).

אלו אלא טובת הנאה שבידו לתחם לכל מי שירצה וגם היא לא זכתה אלא בטובת הנאה זו שהיא צריכה ליתנם לכהן והמעשר ללוי ומיקדשא בטובת